Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΌΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΊΟΥ (δέκατο τμήμα)

της 17ης Δεκεμβρίου 2020*

«Αίτηση αναιρέσεως – Κρατικές ενισχύσεις – Άρθρο 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ – Υπηρεσίες γενικού οικονομικού συμφέροντος (ΥΓΟΣ) – Πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Εφαρμογή στις κρατικές ενισχύσεις υπό μορφή αντισταθμίσεων για την παροχή δημόσιας υπηρεσίας – Τομέας ταχυδρομικών υπηρεσιών – Οδηγία 97/67/ΕΚ – Άρθρο 7 – Αποζημίωση για το καθαρό κόστος που προκύπτει από τις υποχρεώσεις καθολικής υπηρεσίας – Απόφαση με την οποία η ενίσχυση κηρύσσεται συμβατή με την εσωτερική αγορά»

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-431/19 P και C-432/19 P,

με αντικείμενο δύο αιτήσεις αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκαν στις 5 Ιουνίου 2019,

Inpost Paczkomaty sp. z o.o., με έδρα την Κρακοβία (Πολωνία), εκπροσωπούμενη από τον M. Doktór, radca prawny,

αναιρεσείουσα στην υπόθεση C-431/19 P,

και

Inpost S.A., με έδρα την Κρακοβία (Πολωνία), εκπροσωπούμενη από τον W. Knopkiewicz, radca prawny,

αναιρεσείουσα στην υπόθεση C-432/19 P,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι οι:

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τις D. Recchia, K. Blanck και K. Herrmann,

καθής πρωτοδίκως,

Δημοκρατία της Πολωνίας, εκπροσωπούμενη από τον B. Majczyna,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δέκατο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Ilešič, πρόεδρο τμήματος, K. Λυκούργο, (εισηγητή) και I. Jarukaitis, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η πολωνική.

γενικός εισαγγελέας: E. Tanchev

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με τις υπό κρίση αιτήσεις αναιρέσεως, η Inpost Paczkomaty sp. z o.o. και η Inpost S.A. ζητούν την αναίρεση της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 19ης Μαρτίου 2019, Inpost Paczkomaty και Inpost κατά Επιτροπής (T-282/16 και T-283/16, EU:T:2019:168, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τις προσφυγές τους με αίτημα την ακύρωση της απόφασης C(2015) 8236 τελικό της Επιτροπής, της 26ης Νοεμβρίου 2015, με την οποία η Επιτροπή δεν προέβαλε αντιρρήσεις σχετικά με το μέτρο που κοινοποίησαν οι πολωνικές αρχές όσον αφορά την ενίσχυση που χορηγήθηκε στην Poczta Polska με τη μορφή αποζημιώσεως για το καθαρό κόστος που προκύπτει από την εκπλήρωση των υποχρεώσεών της προς παροχή καθολικής ταχυδρομικής υπηρεσίας για το χρονικό διάστημα από 1 Ιανουαρίου 2013 έως 31 Δεκεμβρίου 2015 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Οδηγία περί ταχυδρομικών υπηρεσιών

2 Υπό τον τίτλο «Χρηματοδότηση των καθολικών υπηρεσιών», το άρθρο 7 της οδηγίας 97/67/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Δεκεμβρίου 1997, σχετικά με τους κοινούς κανόνες για την ανάπτυξη της εσωτερικής αγοράς κοινοτικών ταχυδρομικών υπηρεσιών και τη βελτίωση της ποιότητας των παρεχομένων υπηρεσιών (ΕΕ 1998, L 15, σ. 14), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2008/6/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Φεβρουαρίου 2008 (ΕΕ 2008, L 52, σ. 3, και διορθωτικό ΕΕ 2015, L 225, σ. 49) (στο εξής: οδηγία περί ταχυδρομικών υπηρεσιών), προβλέπει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη δεν χορηγούν ούτε διατηρούν σε ισχύ αποκλειστικά ή ειδικά δικαιώματα για την εγκαθίδρυση και την παροχή ταχυδρομικών υπηρεσιών. Τα κράτη μέλη μπορούν να χρηματοδοτούν την παροχή καθολικών υπηρεσιών σύμφωνα με ένα ή περισσότερα από τα μέσα που προβλέπονται στις παραγράφους 2, 3 και 4, ή σύμφωνα με κάθε άλλο μέσο συμβατό με τη συνθήκη.

2. Τα κράτη μέλη μπορούν να εξασφαλίζουν την παροχή καθολικών υπηρεσιών αναθέτοντας τις υπηρεσίες αυτές σύμφωνα με τους ισχύοντες κανόνες και ρυθμίσεις περί δημοσίων συμβάσεων,

περιλαμβανομένων, όπως προβλέπει η οδηγία 2004/18/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 31ης Μαρτίου 2004, περί συντονισμού των διαδικασιών σύναψης δημόσιων συμβάσεων έργων, προμηθειών και υπηρεσιών [(ΕΕ 2004, L 134, σ. 114)], του ανταγωνιστικού διαλόγου ή των διαδικασιών που υπόκεινται σε διαπραγμάτευση, με ή χωρίς δημοσίευση προκήρυξης σύμβασης.

3. Όταν κράτος μέλος διαπιστώνει ότι οι υποχρεώσεις παροχής καθολικής υπηρεσίας, τις οποίες προβλέπει η παρούσα οδηγία, συνεπάγονται καθαρό κόστος, που υπολογίζεται λαμβανομένου υπόψη του παραρτήματος Ι, και αποτελούν άδικη οικονομική επιβάρυνση για τον ή τους φορείς παροχής καθολικής υπηρεσίας, μπορεί να καθιερώσει:

α) μηχανισμό για την αποζημίωση της ή των εν λόγω επιχειρήσεων με κρατικά οικονομικά μέσα, ή

β) μηχανισμό για τον επιμερισμό του καθαρού κόστους των υποχρεώσεων παροχής καθολικής υπηρεσίας μεταξύ των φορέων παροχής υπηρεσιών ή/και των χρηστών.

4. Όταν το καθαρό κόστος επιμερίζεται βάσει της παραγράφου 3 στοιχείο β), τα κράτη μέλη μπορούν να ιδρύσουν ταμείο αποζημίωσης το οποίο μπορεί να χρηματοδοτείται με τέλη που καταβάλλουν οι φορείς παροχής υπηρεσιών ή/και οι χρήστες και το οποίο διοικείται για το σκοπό αυτό από φορέα που είναι ανεξάρτητος από τον ή τους δικαιούχους. Τα κράτη μέλη μπορούν να εξαρτούν τη χορήγηση αδειών σε φορείς παροχής υπηρεσιών, βάσει του άρθρου 9 παράγραφος 2, από την υποχρέωση οικονομικής συνεισφοράς στο ταμείο αυτό ή συμμόρφωσης με τις υποχρεώσεις καθολικής υπηρεσίας. Οι υποχρεώσεις παροχής καθολικής υπηρεσίας του ή των φορέων παροχής καθολικής υπηρεσίας που ορίζονται στο άρθρο 3 μπορούν να χρηματοδοτούνται με τον τρόπο αυτό.

5. Κατά την ίδρυση του ταμείου αποζημιώσεων και κατά τον καθορισμό του επιπέδου των οικονομικών συνεισφορών κατά τις παραγράφους 3 και 4, τα κράτη μέλη εξασφαλίζουν ότι τηρούνται οι αρχές της διαφάνειας, της απαγορεύσεως των διακρίσεων και της αναλογικότητας. Οι αποφάσεις που λαμβάνονται δυνάμει των παραγράφων 3 και 4 βασίζονται σε αντικειμενικά και επαληθεύσιμα κριτήρια και δημοσιεύονται.»

3 Κατά το άρθρο 8 της οδηγίας αυτής, οι διατάξεις του άρθρου 7 της ίδιας οδηγίας δεν θίγουν το δικαίωμα των κρατών μελών να οργανώνουν, σύμφωνα με την εθνική τους νομοθεσία, την τοποθέτηση γραμματοκιβωτίων σε δημόσιο χώρο, την έκδοση γραμματοσήμων και την υπηρεσία συστημένων η οποία χρησιμοποιείται στο πλαίσιο δικαστικών ή διοικητικών διαδικασιών.

Πλαίσιο ΥΓΟΣ

4 Η ανακοίνωση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, με τίτλο «Πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τις κρατικές ενισχύσεις υπό μορφή αντιστάθμισης για την παροχή δημόσιας υπηρεσίας (2011)» (ΕΕ 2012, C 8, σ. 15, στο εξής: πλαίσιο ΥΓΟΣ), ορίζει, στο σημείο 14 του τμήματος 2.2, με τίτλο «Γνήσια υπηρεσία γενικού οικονομικού συμφέροντος που αναφέρεται στο άρθρο 106 [ΣΛΕΕ]», τα εξής:

«Στο πεδίο εφαρμογής των αρχών που καθορίζονται στην παρούσα ανακοίνωση, τα κράτη μέλη θα πρέπει να καταδεικνύουν ότι έχουν λάβει δεόντως υπόψη τις ανάγκες για την παροχή δημόσιων υπηρεσιών […] μέσω δημόσιας διαβούλευσης ή άλλων κατάλληλων μέσων με σκοπό να λαμβάνεται υπόψη το συμφέρον των χρηστών και των παρόχων. Τούτο δεν ισχύει όταν είναι προφανές ότι νέα διαβούλευση δεν θα προσδώσει καμία σημαντική προστιθέμενη αξία σε πρόσφατη διαβούλευση.»

5 Στο τμήμα 2.6, με τίτλο «Συμμόρφωση με τους κανόνες της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τις δημόσιες συμβάσεις», το σημείο 19 του πλαισίου ΥΓΟΣ προβλέπει τα εξής:

«Μια ενίσχυση θα θεωρείται συμβιβάσιμη με την εσωτερική αγορά με βάση το άρθρο 106 παράγραφος 2 [ΣΛΕΕ] μόνο όταν η αρμόδια αρχή, κατά την ανάθεση της παροχής υπηρεσίας στην υπό εξέταση επιχείρηση, συμμορφώνεται ή δεσμεύεται να συμμορφωθεί με τους ισχύοντες κανόνες της Ένωσης στον τομέα των δημόσιων συμβάσεων. Αυτό περιλαμβάνει οποιεσδήποτε απαιτήσεις περί διαφάνειας, ίσης μεταχείρισης και μη διάκρισης που απορρέουν άμεσα από τη Συνθήκη και, εφόσον ισχύει, το παράγωγο δίκαιο της Ένωσης. Μια ενίσχυση που δεν συμμορφώνεται με τους εν λόγω κανόνες και απαιτήσεις θεωρείται ότι επηρεάζει την ανάπτυξη των συναλλαγών κατά τρόπο που αντίκειται στο συμφέρον της Ένωσης κατά την έννοια του άρθρου 106 παράγραφος 2 της Συνθήκης.»

6 Στο τμήμα 2.8, με τίτλο «Ύψος της αντιστάθμισης», το σημείο 25 του πλαισίου αυτού διευκρινίζει τα εξής:

«Σύμφωνα με τη μεθοδολογία καθαρού αποφευχθέντος κόστους, το καθαρό κόστος που απαιτείται ή που αναμένεται να απαιτηθεί για την εκπλήρωση των υποχρεώσεων παροχής δημόσιας υπηρεσίας υπολογίζεται ως η διαφορά μεταξύ του καθαρού κόστους διαχείρισης για τον πάροχο με την υποχρέωση παροχής δημόσιας υπηρεσίας και του καθαρού κόστους ή κέρδους διαχείρισης για τον ίδιο πάροχο χωρίς την εν λόγω υποχρέωση. Πρέπει να δίδεται η δέουσα προσοχή στην ορθή αξιολόγηση του κόστους που ο πάροχος της υπηρεσίας αναμένεται να αποφύγει και των εσόδων που αναμένεται να μην εισπράξει, απουσία της υποχρέωσης παροχής δημόσιας υπηρεσίας. Ο υπολογισμός του καθαρού κόστους θα πρέπει να εκτιμά τα οφέλη, περιλαμβανομένων στο μέτρο του δυνατού των άυλων οφελών, που αποκομίζει ο πάροχος ΥΓΟΣ.»

7 Στο τμήμα 2.9, με τίτλο «Πρόσθετες απαιτήσεις που μπορεί να είναι απαραίτητες για να εξασφαλιστεί ότι η ανάπτυξη των συναλλαγών δεν επηρεάζεται σε βαθμό αντίθετο προς το συμφέρον της Ένωσης», τα σημεία 51, 52 και 56 του εν λόγω πλαισίου ορίζουν τα εξής:

«51. Οι απαιτήσεις που ορίζονται στα τμήματα 2.1 έως 2.8 συνήθως επαρκούν για να εξασφαλίσουν ότι η ενίσχυση δεν στρεβλώνει τον ανταγωνισμό με τρόπο αντίθετο προς το συμφέρον της Ένωσης.

52. Δεν αποκλείεται, ωστόσο, ότι σε ορισμένες εξαιρετικές περιστάσεις σοβαρές στρεβλώσεις του ανταγωνισμού στην εσωτερική αγορά ενδέχεται να μην αντιμετωπιστούν ποτέ και η ενίσχυση να επηρεάσει τις συναλλαγές κατά τρόπο αντίθετο προς το συμφέρον της Ένωσης.

[…]

56. Μια άλλη περίπτωση που ενδέχεται να απαιτήσει λεπτομερέστερη εξέταση μπορεί να προκύψει όταν το κράτος μέλος αναθέσει σε πάροχο δημόσιας υπηρεσίας, χωρίς διαδικασία διαγωνισμού επιλογής, το καθήκον παροχής ΥΓΟΣ σε μια μη προστατευόμενη αγορά στην οποία παρέχονται ήδη παρόμοιες υπηρεσίες ή αναμένεται ότι θα παρασχεθούν στο προσεχές μέλλον αν δεν έχει υπάρχει ΥΓΟΣ. Αυτές οι δυσμενείς επιπτώσεις στην ανάπτυξη των συναλλαγών μπορούν να είναι περισσότερο έντονες όταν η ΥΓΟΣ προσφέρεται σε τιμές χαμηλότερες του κόστους κάθε πραγματικού ή δυνητικού παρόχου, κατά τρόπο που να προκαλείται αποκλεισμός της αγοράς. Η Επιτροπή, ενώ σέβεται πλήρως την ευρεία διακριτική ευχέρεια του κράτους μέλους να ορίζει την ΥΓΟΣ, μπορεί ωστόσο να απαιτήσει τροποποιήσεις, για παράδειγμα στη χορήγηση της ενίσχυσης,

όταν μπορεί να αποδείξει εύλογα ότι θα ήταν πιθανό να παρασχεθεί η ίδια ΥΓΟΣ με αντίστοιχους όρους για τους χρήστες, με λιγότερο στρεβλωτικό τρόπο και με χαμηλότερο κόστος για το κράτος.»

8 Στο τμήμα 2.10, με τίτλο «Διαφάνεια», το σημείο 60 του πλαισίου ΥΓΟΣ ορίζει τα εξής:

«Για κάθε αντιστάθμιση ΥΓΟΣ που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της παρούσας ανακοίνωσης, το εμπλεκόμενο κράτος μέλος θα πρέπει να δημοσιεύει τις ακόλουθες πληροφορίες είτε στο Διαδίκτυο είτε με κάποιο άλλο κατάλληλο μέσο:

α) τα αποτελέσματα της δημόσιας διαβούλευσης ή άλλα κατάλληλα μέσα που αναφέρονται στην παράγραφο 14·

β) το περιεχόμενο και τη διάρκεια των υποχρεώσεων παροχής δημόσιας υπηρεσίας·

γ) τις επιχειρήσεις και, κατά περίπτωση, τη γεωγραφική περιοχή που αφορούν·

δ) τα ποσά των ενισχύσεων που χορηγήθηκαν στην επιχείρηση σε ετήσια βάση.»

Το πολωνικό δίκαιο

9 Η οδηγία περί ταχυδρομικών υπηρεσιών μεταφέρθηκε στην πολωνική έννομη τάξη με τον ustawa Prawo pocztowe (νόμο περί ταχυδρομικών υπηρεσιών) της 23ης Νοεμβρίου 2012 (Dz. U. του 2012, θέση 1529) (στο εξής: νόμος περί ταχυδρομικών υπηρεσιών). Κατά το άρθρο 3, σημείο 30, του νόμου περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, οι υπηρεσίες που εμπίπτουν στην καθολική υπηρεσία στην Πολωνία είναι εκείνες που περιλαμβάνουν τις αποστολές επιστολών και ταχυδρομικών δεμάτων, καθώς και τις αποστολές για τους τυφλούς, οι οποίες δεν πραγματοποιούνται από τον καθορισμένο φορέα στο πλαίσιο των υποχρεώσεών του καθολικής υπηρεσίας.

10 Όπως προκύπτει από τα άρθρα 45 και 46 του νόμου αυτού, ως καθολική ταχυδρομική υπηρεσία, η μεταφορά και η διανομή επιστολών και ταχυδρομικών δεμάτων πρέπει να διασφαλίζονται κάθε εργάσιμη ημέρα και τουλάχιστον πέντε ημέρες εβδομαδιαίως. Το βάρος των ταχυδρομικών αντικειμένων δεν μπορεί να υπερβαίνει τα 2 000 γραμμάρια, ενώ το βάρος των ταχυδρομικών δεμάτων μπορεί να φθάνει έως και τα 10 000 γραμμάρια.

Το ιστορικό της διαφοράς

11 Η Poczta Polska (στο εξής: PP) είναι πολωνική ανώνυμη εταιρία, μοναδικός μέτοχος της οποίας είναι το Πολωνικό Δημόσιο. Κατά τον χρόνο των επίμαχων πραγματικών περιστατικών, η δραστηριότητά της κάλυπτε κυρίως τις καθολικές ταχυδρομικές υπηρεσίες και τις υπηρεσίες ταχυμεταφοράς, των οποίων ήταν τότε ο κύριος πάροχος στην Πολωνία.

12 Βάσει του άρθρου 178, παράγραφος 1, του νόμου περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, η εφαρμογή της μεταρρύθμισης της πολωνικής ταχυδρομικής υπηρεσίας ανατέθηκε αρχικώς και για μία τριετία, από 1ης Ιανουαρίου 2013, στην PP, η οποία επιφορτίστηκε κατ' αυτόν τον τρόπο με τις υποχρεώσεις παροχής καθολικής ταχυδρομικής υπηρεσίας σε όλη τη χώρα.

13 Κατόπιν τούτου, οι πολωνικές αρχές κοινοποίησαν στην Ευρωπαϊκή Επιτροπή, στις 10 Ιουνίου 2014, καθεστώς ενισχύσεων το οποίο αφορούσε, αφενός, έναν μηχανισμό επιμερισμού του καθαρού κόστους των υποχρεώσεων παροχής καθολικής υπηρεσίας και, αφετέρου, τη σύσταση ενός ταμείου αποζημίωσης το οποίο συμπλήρωνε τον μηχανισμό αυτόν.

14 Το ταμείο αποζημίωσης χρηματοδοτούνταν εν μέρει από τις συνεισφορές που ήταν υποχρεωμένοι να καταβάλλουν σε αυτό συγκεκριμένοι πάροχοι ταχυδρομικών υπηρεσιών και εν μέρει από τον κρατικό προϋπολογισμό.

15 Ειδικότερα, η υποχρέωση συνεισφοράς που προβλέπει το άρθρο 108, παράγραφος 2, του νόμου περί ταχυδρομικών υπηρεσιών αφορούσε τους παρόχους ταχυδρομικών υπηρεσιών που παρείχαν ισοδύναμες καθολικές υπηρεσίες, των οποίων τα ετήσια έσοδα από τις υπηρεσίες αυτές έπρεπε πάντως να υπερβαίνουν το 1 εκατομμύριο πολωνικά ζλότυ (PLN) (περίπου 218 603 ευρώ). Σε κάθε περίπτωση, το οφειλόμενο από κάθε πάροχο ποσό δεν μπορούσε να υπερβαίνει ετησίως το ανώτατο όριο του 2 % των εσόδων από τις παροχές του καθολικής υπηρεσίας.

16 Ο ως άνω μηχανισμός, ο οποίος προβλεπόταν αρχικώς να καλύψει το χρονικό διάστημα μεταξύ των ετών 2013 και 2026, περιορίστηκε τελικώς, με έγγραφο που διαβίβασαν οι αρμόδιες πολωνικές αρχές στην Επιτροπή στις 5 Ιανουαρίου 2015, στο χρονικό διάστημα που κάλυπτε τα έτη 2013-2015 (στο εξής: εθνικό καθεστώς αποζημίωσης ή επίδικο μέτρο).

17 Οι αναιρεσείουσες, οι οποίες ανήκουν στον πολωνικό όμιλο Integer.pl S.A., ήταν υποχρεωμένες να συνεισφέρουν στη χρηματοδότηση του ταμείου αποζημίωσης.

18 Στις 26 Νοεμβρίου 2015, η Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΕ) 2015/1589 του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 2015, περί λεπτομερών κανόνων για την εφαρμογή του άρθρου 108 της [ΣΛΕΕ] (ΕΕ 2015, L 248, σ. 9), εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, με την οποία αποφάσισε να μην προβάλει αντιρρήσεις κατά του εθνικού καθεστώτος αποζημίωσης, καθώς έκρινε ότι επρόκειτο για κρατική ενίσχυση συμβατή με την εσωτερική αγορά. Κατά την Επιτροπή, σύμφωνα με τα κριτήρια που περιέχονται στα τμήματα 2.1 έως 2.8 του πλαισίου ΥΓΟΣ, το επίδικο μέτρο δεν επηρέαζε τις εμπορικές συναλλαγές με τρόπο που να αντίκειται στο συμφέρον της Ένωσης. Επιπλέον, οι αρχές λειτουργίας του ταμείου αποζημίωσης δεν οδηγούσαν σε σοβαρές στρεβλώσεις του ανταγωνισμού και δεν ήταν, ως εκ τούτου, απαραίτητη η επιβολή επιπλέον απαιτήσεων προκειμένου να διασφαλιστεί ότι δεν θα θιγόταν η ανάπτυξη των συναλλαγών σε βαθμό που να αντίκειται στα συμφέροντα της Ένωσης.

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

19 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 30 Μαΐου 2016, οι νυν αναιρεσείουσες άσκησαν δύο προσφυγές με αίτημα την ακύρωση της προσβαλλόμενης απόφασης.

20 Με αποφάσεις της 28ης Οκτωβρίου 2016, ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου επέτρεψε στη Δημοκρατία της Πολωνίας να παρέμβει προς στήριξη των αιτημάτων της Επιτροπής.

21 Με απόφαση του προέδρου του τρίτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου της 14ης Νοεμβρίου 2016, οι υποθέσεις των προσφυγών των νυν αναιρεσειουσών ενώθηκαν προς διευκόλυνση της έγγραφης και της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής απόφασης.

22 Προς στήριξη των προσφυγών τους, οι νυν αναιρεσείουσες προέβαλαν επτά λόγους ακυρώσεως, από τους οποίους οι τρεις πρώτοι στηρίζονταν, κατ' ουσίαν, σε παραβάσεις του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, καθόσον δεν είχαν τηρηθεί το πλαίσιο ΥΓΟΣ και το άρθρο 7 της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, ο τέταρτος σε παράβαση των άρθρων 7 και 8 της οδηγίας αυτής, ο πέμπτος σε παράβαση των άρθρων 102 και 106, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, ο έκτος σε παράβαση των άρθρων 16 και 17 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ο έβδομος σε παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης.

23 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε καθέναν από τους ως άνω λόγους ακυρώσεως και, κατά συνέπεια, τις προσφυγές στο σύνολό τους.

Αιτήματα των διαδίκων

24 Οι αναιρεσείουσες ζητούν από το Δικαστήριο:

– να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση, και

– να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα των υπό κρίση αναιρετικών διαδικασιών καθώς και της πρωτοβάθμιας διαδικασίας.

25 Η Επιτροπή και η Πολωνική Κυβέρνηση ζητούν από το Δικαστήριο να απορρίψει τις αιτήσεις αναιρέσεως και να καταδικάσει τις αναιρεσείουσες στα δικαστικά έξοδα.

Επί των αιτήσεων αναιρέσεως

26 Οι αναιρεσείουσες προβάλλουν τέσσερις λόγους αναιρέσεως οι οποίοι συμπίπτουν, κατ' ουσίαν, με τους πέντε πρώτους λόγους των προσφυγών τους ακυρώσεως. Αυτοί οι λόγοι αναιρέσεως στηρίζονται σε παράβαση του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, καθόσον δεν τηρήθηκαν διάφορες απαιτήσεις του πλαισίου ΥΓΟΣ (πρώτος έως τρίτος λόγος αναιρέσεως), σε παραβίαση των αρχών της Συνθήκης ΛΕΕ σχετικά με τη σύναψη δημοσίων συμβάσεων (πρώτος λόγος αναιρέσεως), καθώς και σε παράβαση του άρθρου 7 της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών (πρώτος, τρίτος και τέταρτος λόγος αναιρέσεως).

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

27 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες προβάλλουν, αφενός, παράβαση του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο κακώς έκρινε ότι είχαν τηρηθεί οι απαιτήσεις του σημείου 19 του πλαισίου ΥΓΟΣ και, αφετέρου, παραβίαση των αρχών της απαγόρευσης των διακρίσεων, της ίσης μεταχείρισης και της διαφάνειας στο πλαίσιο της σύναψης δημοσίων συμβάσεων, καθώς και εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 2, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών.

28 Οι αναιρεσείουσες θεωρούν ότι, ακόμη και όταν ένα κράτος μέλος ορίζει τον φορέα παροχής της καθολικής υπηρεσίας διά της νομοθετικής οδού, εκτός πλαισίου διαδικασιών σύναψης δημοσίων συμβάσεων, οι διαδικασίες θέσπισης και δημοσίευσης του νόμου πρέπει να εκτιμώνται υπό το πρίσμα της τήρησης των απαιτήσεων περί διαφάνειας, απαγόρευσης των διακρίσεων και ίσης μεταχείρισης. Εν προκειμένω, οι εθνικές αρχές παραπλάνησαν τους οικείους επιχειρηματίες αναφέροντας ποσοστό συμμετοχής στο ταμείο αποζημίωσης το οποίο ήταν κατά 100 % χαμηλότερο από το ποσοστό που τελικώς εφαρμόστηκε, στερώντας κατά τον τρόπο αυτό από τους εν λόγω επιχειρηματίες κάθε κέρδος και προκαλώντας ζημίες. Ένας τέτοιος τρόπος ορισμού του φορέα παροχής της καθολικής υπηρεσίας θίγει την απαίτηση διαφάνειας.

29 Με τα υπομνήματά τους απαντήσεως, οι αναιρεσείουσες διευκρινίζουν ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι παραδεκτός, στο μέτρο που ανέφεραν ρητώς ότι το Γενικό Δικαστήριο κακώς κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η απλή έκδοση και δημοσίευση της νομικής πράξης βάσει της οποίας η PP παρέσχε την καθολική υπηρεσία αρκεί για να συναχθεί η τήρηση των απαιτήσεων που απορρέουν από το σημείο 19 του πλαισίου ΥΓΟΣ.

30 Η Επιτροπή και η Πολωνική Κυβέρνηση φρονούν ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος. Η Πολωνική Κυβέρνηση προσθέτει ότι ο λόγος αυτός είναι, εν πάση περιπτώσει, αβάσιμος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

31 Κατά πάγια νομολογία, από το άρθρο 256, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, από το άρθρο 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και από το άρθρο 168, παράγραφος 1, στοιχείο δ′, και από το άρθρο 169, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου συνάγεται ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να προσδιορίζει με ακρίβεια τα επίμαχα σημεία της απόφασης του Γενικού Δικαστηρίου της οποίας ζητείται η αναίρεση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αυτό. Αίτηση αναιρέσεως η οποία στερείται τέτοιων χαρακτηριστικών δεν είναι δυνατόν να τύχει νομικής εκτιμήσεως κατά τρόπο ώστε να μπορέσει το Δικαστήριο να επιτελέσει το έργο του στο συγκεκριμένο πεδίο και να ασκήσει τον έλεγχό του νομιμότητας [απόφαση της 1ης Φεβρουαρίου 2018, Panalpina World Transport (Holding) κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-271/16 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2018:59, σκέψη 17 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

32 Στο πλαίσιο, όμως, του πρώτου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες περιορίζονται, κατ' ουσίαν, να αναφέρουν τις απαιτήσεις οι οποίες, κατά την άποψή τους, απορρέουν από το σημείο 19 του πλαισίου ΥΓΟΣ όσον αφορά την τήρηση των αρχών της απαγόρευσης των διακρίσεων, της ίσης μεταχείρισης και της διαφάνειας, χωρίς ωστόσο να προσδιορίζουν επακριβώς την πλάνη περί το δίκαιο την οποία ισχυρίζονται ότι ενέχει η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

33 Στο πλαίσιο αυτό, επισημαίνεται ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν οι αναιρεσείουσες με τα υπομνήματά τους απαντήσεως, τα κενά που διαπιστώθηκαν με την προηγούμενη σκέψη της παρούσας απόφασης δεν συμπληρώνονται με τον απλό ισχυρισμό ότι το Γενικό Δικαστήριο κακώς κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η απλή έκδοση και δημοσίευση της νομικής πράξης βάσει της οποίας η PP παρέσχε την καθολική υπηρεσία αρκεί για να συναχθεί η τήρηση των απαιτήσεων που απορρέουν από το σημείο 19 του πλαισίου ΥΓΟΣ.

34 Εκτός αυτού, οι αναιρεσείουσες δεν παρέχουν κανένα στοιχείο όσον αφορά την προβαλλόμενη παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 2, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών.

35 Επομένως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος.

Επί του δεύτερου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

36 Στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, καθόσον έκρινε εσφαλμένως ότι είχαν τηρηθεί οι απαιτήσεις των σημείων 14 και 60 του πλαισίου ΥΓΟΣ.

37 Με το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες βάλλουν κατά των σκέψεων 46 έως 48 και 51 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και υποστηρίζουν ότι, για την τήρηση των απαιτήσεων του σημείου 14 του πλαισίου ΥΓΟΣ, δεν αρκεί η διενέργεια δημόσιας διαβούλευσης, αλλά είναι επίσης αναγκαίο να αποδειχθεί ότι η διαβούλευση αυτή κατέστησε δυνατή τη δέουσα συνεκτίμηση των σχετικών αναγκών στον τομέα της δημόσιας υπηρεσίας ή ότι εφαρμόστηκε άλλο κατάλληλο μέσο προκειμένου να ληφθούν υπόψη τα συμφέροντα των τελικών χρηστών και των παρόχων.

38 Εν προκειμένω, όμως, δεν υφίσταται κανένα έγγραφο ή αποδεικτικό στοιχείο από το οποίο να προκύπτει απάντηση της Πολωνικής Κυβέρνησης στην παρατήρηση που διατύπωσαν οι αναιρεσείουσες κατά τη δημόσια διαβούλευση του Σεπτεμβρίου 2010 όσον αφορά τις επικρίσεις τους σχετικά με το ποσοστό συνεισφοράς 1 %, η οποία να αποδεικνύει, μεταξύ άλλων, το αβάσιμο της εν λόγω παρατήρησης.

39 Έστω και αν το Γενικό Δικαστήριο δεν άντλησε τα κατάλληλα συμπεράσματα, από τους λόγους που εκτίθενται στη σκέψη 137 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης καταδεικνύεται ότι η εν λόγω δημόσια διαβούλευση ήταν σε μεγάλη έκταση πλασματική και ότι δεν έλαβε δεόντως υπόψη ούτε τις ανάγκες των χρηστών ούτε αυτές των παρεχόντων υπηρεσίες. Συγκεκριμένα, η αύξηση του ποσοστού συνεισφοράς από 1 % σε 2 % είχε ως αποτέλεσμα να στερηθούν οι εναλλακτικοί πάροχοι που ήταν υποχρεωμένοι να συνεισφέρουν στη χρηματοδότηση του καθαρού κόστους το σύνολο σχεδόν των πραγματοποιηθέντων κερδών, να επιβληθεί στον φορέα παροχής της καθολικής υπηρεσίας η υποχρέωση κάλυψης του 95 % του συνολικού καθαρού κόστους, καθώς και να μειωθεί στο ελάχιστο η συνεισφορά του Δημοσίου και να μετακυλιθεί στην πράξη το σύνολο της χρηματοδότησης στην αγορά, παρά τον μικτό χαρακτήρα του ταμείου αποζημίωσης (συμμετοχή των φορέων και του κρατικού προϋπολογισμού).

40 Επιπλέον, οι αναιρεσείουσες αμφισβητούν την κρίση του Γενικού Δικαστηρίου, στη σκέψη 48 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι, δεδομένου ότι οι πάροχοι είχαν τη δυνατότητα να διατυπώσουν την άποψή τους επί του ποσοστού συνεισφοράς ύψους 1 %, δεν ήταν αναγκαία, de facto, η διενέργεια νέας διαβούλευσης σχετικά με το τροποποιημένο ποσοστό συνεισφοράς ύψους 2 %. Συγκεκριμένα, είναι προφανές ότι το (χαμηλότερο ή υψηλότερο) ποσοστό είναι σημαντικό για τις παρατηρήσεις και τις θέσεις που διατυπώθηκαν κατά τη δημόσια διαβούλευση, λαμβανομένου ιδίως υπόψη του γεγονότος ότι η εκτίμησή του πρέπει να συσχετίζεται με την αποδοτικότητα της οικείας δραστηριότητας. Η θέση όμως του Γενικού Δικαστηρίου καθιστά άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας τη δημόσια διαβούλευση, δεδομένου ότι υπάρχει ενδεχόμενο να αγνοηθούν πλήρως οι θέσεις των επιχειρηματιών των οποίων ζητήθηκε η γνώμη και να καταλήξει η διαβούλευση αυτή σε απόφαση διαμετρικά αντίθετη προς τις θέσεις που εκφράστηκαν κατά τη διάρκειά της, όπως συνέβη εν προκειμένω.

41 Με το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, σχετικά με τις απαιτήσεις που απορρέουν από το σημείο 60 του πλαισίου ΥΓΟΣ, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν, αφενός, ότι, αντιθέτως προς ό,τι έκρινε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 54 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, από το εν λόγω σημείο 60 προκύπτει σαφώς ότι τα αποτελέσματα της δημόσιας διαβούλευσης πρέπει να δημοσιεύονται χωριστά. Εν πάση περιπτώσει, η Πολωνική Κυβέρνηση δεν δημοσίευσε τέτοια αποτελέσματα ούτε χωριστά ούτε από κοινού με τη δημοσίευση του νόμου περί ταχυδρομικών υπηρεσιών.

42 Αφετέρου, από τα σημεία 14 έως 16 του πλαισίου ΥΓΟΣ προκύπτει σαφώς ότι, προκειμένου να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της, η Πολωνική Κυβέρνηση όφειλε να έχει δημοσιεύσει όχι μόνον την εντολή ανάθεσης της παροχής της καθολικής υπηρεσίας στην PP, ήτοι τον νόμο περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, διευκρινίζοντας τις υποχρεώσεις δημόσιας υπηρεσίας και τις μεθόδους υπολογισμού της αποζημίωσης, αλλά και τα αποτελέσματα της δημόσιας διαβούλευσης.

43 Η Πολωνική Κυβέρνηση φρονεί ότι το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως είναι απαράδεκτο δεδομένου ότι τα ζητήματα που αφορούν την αναγκαιότητα διενέργειας νέας διαβούλευσης, τη δυνατότητα των αναιρεσειουσών εταιριών να διατυπώσουν λυσιτελώς τις παρατηρήσεις τους και την αιτιολογία των πολωνικών αρχών αποτελούν ζητήματα πραγματικής φύσεως. Η Επιτροπή και η Πολωνική Κυβέρνηση εκτιμούν, εκτός αυτού, ότι ο δεύτερος αυτός λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος, όπως και το τρίτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

44 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, το οποίο στηρίζεται σε παράβαση του σημείου 14 του πλαισίου ΥΓΟΣ, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι, για τη συμμόρφωση προς το εν λόγω σημείο 14, δεν αρκεί η διενέργεια δημόσιας διαβούλευσης, αλλά είναι επίσης αναγκαίο να αποδειχθεί ότι η διαβούλευση αυτή κατέστησε δυνατή τη συνεκτίμηση των συμφερόντων των τελικών χρηστών και των παρόχων. Συγκεκριμένα, στην περίπτωση κατά την οποία το ύψος του ποσοστού αντιστάθμισης διπλασιάστηκε σε σχέση με το ποσό που είχε συζητηθεί κατά τη δημόσια διαβούλευση, η θέση του Γενικού Δικαστηρίου ότι δεν ήταν αναγκαία η διενέργεια νέας διαβούλευσης καθιστά άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας μια τέτοια διαβούλευση.

45 Προκαταρκτικώς, επισημαίνεται ότι, όπως ορθώς υπενθύμισε το Γενικό Δικαστήριο με τη σκέψη 44 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, κατά την άσκηση της διακριτικής της ευχέρειας κατ' άρθρο 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, η Επιτροπή μπορεί να εκδίδει κανόνες συμπεριφοράς προκειμένου να καθορίσει τα κριτήρια βάσει των οποίων προτίθεται να εκτιμά κατά πόσον είναι σύμφωνα με την εσωτερική αγορά τα σχετικά με τη διαχείριση ΥΓΟΣ μέτρα ενίσχυσης που προβλέπονται από τα κράτη μέλη. Θεσπίζοντας τέτοιους κανόνες συμπεριφοράς, όπως αυτοί του πλαισίου ΥΓΟΣ, και αναγγέλλοντας με τη δημοσίευσή τους ότι θα τους εφαρμόζει στο εξής στις περιπτώσεις τις οποίες οι κανόνες αυτοί αφορούν, η Επιτροπή αυτοπεριορίζεται κατά την άσκηση της εξουσίας εκτιμήσεως και δεν μπορεί κατ' αρχήν να αποκλίνει από τους κανόνες αυτούς, διότι άλλως θα ελεγχθεί για ενδεχόμενη παραβίαση γενικών αρχών του δικαίου, όπως η αρχή της ίσης μεταχείρισης και η αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης (βλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 8ης Μαρτίου 2016, Ελλάδα κατά Επιτροπής, C-431/14 P, EU:C:2016:145, σκέψεις 68 και 69, και της 19ης Ιουλίου 2016, Kotnik κ.λπ., C-526/14, EU:C:2016:570, σκέψεις 39 και 40).

46 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά το σημείο 14 του πλαισίου ΥΓΟΣ, «[σ]το πεδίο εφαρμογής των αρχών που καθορίζονται στην παρούσα ανακοίνωση, τα κράτη μέλη θα πρέπει να καταδεικνύουν ότι έχουν λάβει δεόντως υπόψη τις ανάγκες για την παροχή δημόσιων υπηρεσιών […] μέσω δημόσιας διαβούλευσης ή άλλων κατάλληλων μέσων με σκοπό να λαμβάνεται υπόψη το συμφέρον των χρηστών και των παρόχων. Τούτο δεν ισχύει όταν είναι προφανές ότι νέα διαβούλευση δεν θα προσδώσει καμία σημαντική προστιθέμενη αξία σε πρόσφατη διαβούλευση.»

47 Επομένως, επισημαίνεται ότι ορθώς έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, με τη σκέψη 46 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι από τη διατύπωση της διάταξης αυτής προκύπτει σαφώς ότι η οργάνωση δημόσιας διαβούλευσης δεν είναι υποχρεωτική, καθώς μια τέτοια διαδικασία αποτελεί στην πραγματικότητα ένα από τα κατάλληλα μέσα τα οποία μπορεί να μετέλθει το κράτος μέλος προκειμένου να λάβει υπόψη τις ανάγκες για παροχή της σχετικής δημόσιας υπηρεσίας και τα συμφέροντα των χρηστών και των παρόχων υπηρεσιών.

48 Επιπλέον, με τις σκέψεις 47 και 48 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι, στο μέτρο που, κατά τη δημόσια διαβούλευση του Σεπτεμβρίου 2010, οι αναιρεσείουσες είχαν τη δυνατότητα να υποβάλουν λυσιτελώς τις παρατηρήσεις τους σχετικά με τους όρους λειτουργίας του ταμείου αποζημίωσης, καθόσον είχαν, μεταξύ άλλων, τη δυνατότητα να εκφράσουν τη διαφωνία τους με ποσοστό χαμηλότερο από εκείνο που υιοθετήθηκε τελικώς, υποστηρίζοντας ότι το έβρισκαν ήδη υπερβολικό, μια νέα διαβούλευση δεν θα προσέδιδε συναφώς «καμία σημαντική προστιθέμενη αξία», κατά την έννοια του σημείου 14 του πλαισίου ΥΓΟΣ.

49 Διαπιστώνεται, πάντως, ότι, καθόσον προέβη στην ανωτέρω εκτίμηση, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την εφαρμογή του σημείου 14 του πλαισίου ΥΓΟΣ, στο μέτρο που εξέτασε το ζήτημα αν, υπό το πρίσμα των κρίσιμων στοιχείων του φακέλου που υποβλήθηκε ενώπιόν του και, ειδικότερα, λαμβανομένης υπόψη της δημόσιας διαβούλευσης του Σεπτεμβρίου 2010, ήταν προφανές ότι μια νέα δημόσια διαβούλευση δεν θα προσέδιδε σημαντική προστιθέμενη αξία, σύμφωνα με τη δεύτερη περίοδο του εν λόγω σημείου 14. Επιπλέον, οι αναιρεσείουσες ουδόλως υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο χρησιμοποίησε, συναφώς, νομικό κριτήριο διαφορετικό από το απαιτούμενο δυνάμει του ως άνω σημείου 14.

50 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να επισημανθεί ότι το γεγονός ότι οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν κατ’ ουσίαν, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 39 και 40 της παρούσας απόφασης, ότι μια αύξηση κατά 100 % μεταξύ του ποσοστού αντιστάθμισης που συζητήθηκε κατά τη δημόσια διαβούλευση του Σεπτεμβρίου 2010 και εκείνου που τελικώς υιοθετήθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση από τις αρμόδιες πολωνικές αρχές, σημαίνει ότι μια νέα δημόσια διαβούλευση θα προσέδιδε κατ’ ανάγκην σημαντική προστιθέμενη αξία, ισοδυναμεί με αίτημα προς το Δικαστήριο να ελέγξει την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο.

51 Όμως, όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να ελέγξει μια τέτοια εκτίμηση στο πλαίσιο αιτήσεως αναιρέσεως, με την επιφύλαξη της περιπτώσεως παραμορφώσεως, η οποία, εν προκειμένω, δεν προβλήθηκε (πρβλ. απόφαση της 28ης Νοεμβρίου 2019, LS Cable & System κατά Επιτροπής, C-596/18 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2019:1025, σκέψη 24 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

52 Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

53 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες προσάπτουν στο Γενικό Δικαστήριο ότι, με τη σκέψη 54 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, δεν έλαβε υπόψη τις απαιτήσεις που απορρέουν από το σημείο 60 του πλαισίου ΥΓΟΣ. Συγκεκριμένα, αφενός, από το εν λόγω σημείο 60 προκύπτει σαφώς ότι, αντιθέτως προς ό,τι έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, τα αποτελέσματα της δημόσιας διαβούλευσης πρέπει να δημοσιεύονται χωριστά. Αφετέρου, το Γενικό Δικαστήριο κακώς έκρινε ότι η Πολωνική Κυβέρνηση εκπλήρωσε την υποχρέωσή της να δημοσιεύσει τα αποτελέσματα της δημόσιας διαβούλευσης δημοσιεύοντας τον νόμο περί ταχυδρομικών υπηρεσιών.

54 Κατά το σημείο 60, στοιχείο α′, του πλαισίου ΥΓΟΣ, για κάθε αντιστάθμιση ΥΓΟΣ που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του πλαισίου ΥΓΟΣ, το εμπλεκόμενο κράτος μέλος οφείλει να δημοσιεύει μέσω Διαδικτύου ή με οποιοδήποτε άλλο κατάλληλο μέσο προβλεπόμενο στο σημείο 14 του πλαισίου αυτού, μεταξύ άλλων, τα αποτελέσματα της δημόσιας διαβούλευσης.

55 Με τη σκέψη 54 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, κατ' αρχάς, ότι, στην αιτιολογική σκέψη 158 της προσβαλλόμενης απόφασης, η Επιτροπή διαπίστωσε, χωρίς να υποπέσει σε πλάνη περί τα πραγματικά περιστατικά, ότι ο νόμος περί ταχυδρομικών υπηρεσιών είχε δημοσιευθεί. Επιπλέον, το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι από το σημείο 60 του πλαισίου ΥΓΟΣ δεν προκύπτει υποχρέωση του κράτους μέλους να δημοσιεύει χωριστά τα αποτελέσματα των δημόσιων διαβουλεύσεων. Τέλος, από το γεγονός ότι, σύμφωνα με τις διαπιστώσεις που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 46 έως 50 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η Επιτροπή μπορούσε νομίμως να κρίνει ότι είχαν τηρηθεί οι απαιτήσεις διαφάνειας που προβλέπονται από το σημείο 14 του πλαισίου ΥΓΟΣ, το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε ότι το σχετικό συμπέρασμά της στην αιτιολογική σκέψη 160 της προσβαλλόμενης απόφασης δεν ήταν εσφαλμένο.

56 Συναφώς, επισημαίνεται ότι από το γράμμα του σημείου 60, στοιχείο α′, του πλαισίου ΥΓΟΣ προκύπτει ότι, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν οι αναιρεσείουσες, τα κράτη μέλη δεν υποχρεούνται να δημοσιεύουν χωριστά τα αποτελέσματα της δημόσιας διαβούλευσης, καθόσον τα αποτελέσματα αυτά μπορούν να περιλαμβάνονται, για παράδειγμα, στην πράξη με την οποία το κράτος μέλος αναθέτει την ευθύνη της διαχείρισης της ΥΓΟΣ στην οικεία επιχείρηση.

57 Εντούτοις, το γεγονός ότι υπήρξε δημοσίευση του νόμου περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, ο οποίος κατά κοινή παραδοχή περιέχει τα ουσιώδη στοιχεία που αφορούν τον τρόπο υπολογισμού της αποζημίωσης και το ύψος της, δεν συνεπάγεται κατ' ανάγκην ότι η Δημοκρατία της Πολωνίας συμμορφώθηκε προς την προβλεπόμενη στο σημείο 60, στοιχείο α′, του πλαισίου ΥΓΟΣ υποχρέωση δημοσίευσης των αποτελεσμάτων της δημόσιας διαβούλευσης, εν προκειμένω εκείνης του Σεπτεμβρίου 2010.

58 Συναφώς, η Πολωνική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η υποχρέωση αυτή τηρήθηκε στο μέτρο που η έννοια των «αποτελεσμάτων της δημόσιας διαβούλευσης», κατά το ως άνω σημείο 60, στοιχείο α′, αντιστοιχεί, στην πραγματικότητα, στην απόφαση χορήγησης ειδικού αντισταθμιστικού ανταλλάγματος σύμφωνα με καθορισμένους όρους και ότι, κατά συνέπεια, η δημοσίευση των τελευταίων αυτών στοιχείων, που περιλαμβάνονται στον νόμο περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, σημαίνει ότι δημοσιεύθηκαν και τα εν λόγω αποτελέσματα.

59 Επισημαίνεται, ωστόσο, ότι, λαμβανομένου υπόψη του σαφούς γράμματος του σημείου 60, στοιχείο α′, του πλαισίου ΥΓΟΣ, δεν μπορεί να γίνει δεκτή μια τέτοια ερμηνεία της υποχρέωσης δημοσίευσης των αποτελεσμάτων της δημόσιας διαβούλευσης, κατά την έννοια του σημείου αυτού. Συναφώς, πρέπει να διευκρινιστεί ότι, όταν ένα κράτος μέλος αποφασίζει να εκπληρώσει

την υποχρέωση δημοσίευσης των αποτελεσμάτων της δημόσιας διαβούλευσης μέσω της δημοσίευσης της πράξης με την οποία ανατίθεται η διαχείριση ΥΓΟΣ, η δημοσίευση αυτή πρέπει, προκειμένου η εν λόγω υποχρέωση να μην καταστεί άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας, να κάνει ρητή αναφορά, με επαρκή βαθμό λεπτομέρειας, στα αποτελέσματα της δημόσιας διαβούλευσης η οποία πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας που οδήγησε στην έκδοση της εν λόγω πράξης.

60 Επομένως, η εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου που περιλαμβάνεται στην πρώτη περίοδο της σκέψης 54 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, και κατά την οποία η Επιτροπή διαπίστωσε, χωρίς να υποπέσει σε πλάνη περί τα πραγματικά περιστατικά, ότι ο νόμος περί ταχυδρομικών υπηρεσιών «είχε δημοσιευθεί», δεν αρκεί για να δικαιολογήσει το συμπέρασμα ότι η Πολωνική Κυβέρνηση συμμορφώθηκε προς την υποχρέωση δημοσίευσης των αποτελεσμάτων της δημόσιας διαβούλευσης του Σεπτεμβρίου 2010, κατά την έννοια του σημείου 60, στοιχείο α′, του πλαισίου ΥΓΟΣ.

61 Το ίδιο ισχύει και για την εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου που περιλαμβάνεται στην τελευταία περίοδο της σκέψης 54 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, και κατά την οποία το γεγονός ότι η Επιτροπή νομίμως έκρινε ότι είχαν τηρηθεί οι απαιτήσεις διαφάνειας που προβλέπονται από το σημείο 14 του πλαισίου ΥΓΟΣ παρέχει τη δυνατότητα να συναχθεί ότι το θεσμικό αυτό όργανο δεν υπέπεσε σε πλάνη κρίνοντας ότι η απαίτηση διαφάνειας είχε τηρηθεί.

62 Πράγματι, οι απαιτήσεις που απορρέουν από το εν λόγω σημείο 14 και αφορούν την απόδειξη της συνεκτίμησης των σχετικών αναγκών στον τομέα της δημόσιας υπηρεσίας μέσω δημόσιας διαβούλευσης ή άλλων κατάλληλων μέσων δεν μπορούν να εξομοιωθούν με την απαίτηση διαφάνειας του σημείου 60, στοιχείο α′, του πλαισίου ΥΓΟΣ, η οποία αφορά ειδικώς τη δημοσίευση των αποτελεσμάτων της δημόσιας διαβούλευσης. Επομένως, το γεγονός ότι ένα κράτος μέλος συμμορφώθηκε προς τις απαιτήσεις του σημείου 14 του πλαισίου ΥΓΟΣ δεν σημαίνει κατ’ ανάγκην ότι συμμορφώθηκε και προς την υποχρέωση διαφάνειας, κατά την έννοια του σημείου 60, στοιχείο α′, του πλαισίου αυτού.

63 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι, με τη σκέψη 54 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε διάφορα νομικά σφάλματα όσον αφορά την ερμηνεία των απαιτήσεων που απορρέουν από το σημείο 60 του πλαισίου ΥΓΟΣ.

64 Όπως, όμως, προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, το νομικό σφάλμα στο οποίο έχει υποπέσει το Γενικό Δικαστήριο δεν επισύρει την αναίρεση της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, εάν το διατακτικό της απόφασης αυτής είναι ορθό για άλλους νομικούς λόγους (απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2017, Easy Sanitary Solutions και EUIPO κατά Group Nivelles, C-361/15 P και C-405/15 P, EU:C:2017:720, σκέψη 73 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

65 Εν προκειμένω, από την αιτιολογική σκέψη 122 της προσβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι η Επιτροπή εκτίμησε ότι η Δημοκρατία της Πολωνίας δεν όφειλε να αποδείξει ότι είχε λάβει δεόντως υπόψη τις ανάγκες στον τομέα της δημόσιας υπηρεσίας, σύμφωνα με τις απαιτήσεις του σημείου 14 του πλαισίου ΥΓΟΣ, μέσω δημόσιας διαβούλευσης ή με άλλα κατάλληλα μέσα, διότι οι υποχρεώσεις παροχής δημόσιας υπηρεσίας που είχαν ανατεθεί στην PP ανταποκρίνονταν στις απαιτήσεις στον τομέα των καθολικών ταχυδρομικών υπηρεσιών που απορρέουν από την οδηγία περί ταχυδρομικών υπηρεσιών. Η Επιτροπή διαπίστωσε επίσης, με την εν λόγω αιτιολογική σκέψη 122, ότι, εν πάση περιπτώσει, οργανώθηκε δημόσια διαβούλευση σχετικά με τον νόμο περί

ταχυδρομικών υπηρεσιών και με τους κανονισμούς εφαρμογής του νόμου αυτού. Συναφώς, η χρήση των όρων «in any event», στην αγγλική γλώσσα, καταδεικνύει ότι η Επιτροπή προέβη στην τελευταία αυτή διαπίστωση ως εκ περισσού.

66 Με τη σκέψη 50 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, την οποία δεν αμφισβήτησαν οι αναιρεσείουσες στο πλαίσιο των αιτήσεών τους αναιρέσεως, το Γενικό Δικαστήριο επικύρωσε την εν λόγω εκτίμηση της Επιτροπής που περιλαμβάνεται στην αιτιολογική σκέψη 122 της προσβαλλόμενης απόφασης, υπό την έννοια ότι, δεδομένου ότι οι πολωνικές αρχές είχαν συμμορφωθεί προς τις απαιτήσεις της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, δεν όφειλαν πλέον να συμμορφωθούν προς τις υποχρεώσεις του σημείου 14 του πλαισίου ΥΓΟΣ.

67 Επομένως, τα σφάλματα του Γενικού Δικαστηρίου τα οποία διαπιστώθηκαν με τη σκέψη 63 της παρούσας απόφασης, όσον αφορά την ερμηνεία των απαιτήσεων που απορρέουν από το σημείο 60 του πλαισίου ΥΓΟΣ, ειδικότερα δε το σφάλμα σχετικά με τη δημοσίευση των αποτελεσμάτων της δημόσιας διαβούλευσης περί της οποίας γίνεται λόγος στο ως άνω σημείο 14 του πλαισίου αυτού, κατά την έννοια του εν λόγω σημείου 60, στοιχείο α′, δεν είναι ικανά να επηρεάσουν το συμπέρασμα του Γενικού Δικαστηρίου όσον αφορά την απόρριψη των προσφυγών των νυν αναιρεσειουσών.

68 Από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτό και ότι ο τελευταίος αυτός λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

69 Ο τρίτος λόγος αναιρέσεως, ο οποίος διαρθρώνεται σε τέσσερα σκέλη, στηρίζεται, αφενός, σε παράβαση του άρθρου 106, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο κακώς έκρινε ότι είχαν τηρηθεί οι απαιτήσεις του σημείου 52 του πλαισίου ΥΓΟΣ και, αφετέρου, σε παράβαση του άρθρου 7, παράγραφοι 1 και 3 έως 5, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών.

70 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος αυτού του λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες βάλλουν κατά των σκέψεων 84 έως 86 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και προβάλλουν, κατ' ουσίαν, ότι το ταμείο αποζημίωσης εισάγει δυσμενείς διακρίσεις, καθώς και ότι η Πολωνική Κυβέρνηση μετέφερε εσφαλμένως στην εσωτερική έννομη τάξη το άρθρο 7, παράγραφοι 3 και 4, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών.

71 Κατά τις αναιρεσείουσες, η κρίση του Γενικού Δικαστηρίου στερείται συνοχής, καθόσον έκρινε ότι οι υπηρεσίες ταχυμεταφοράς δεν συνιστούσαν υπηρεσίες ισοδύναμες προς τις καθολικές υπηρεσίες, ενώ έκρινε ότι τούτο ίσχυε, από την άποψη των καταναλωτών, για τις υπηρεσίες που εμπίπτουν στην καθολική υπηρεσία.

72 Πρώτον, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι, όσον αφορά τον τρόπο παροχής των υπηρεσιών αυτών, την τιμολόγησή τους και τις λοιπές νομικές απαιτήσεις, δεν υφίσταται καμία σύγκλιση μεταξύ της καθολικής υπηρεσίας και των υπηρεσιών που εμπίπτουν στην καθολική υπηρεσία. Τα δύο αυτά είδη υπηρεσιών διαφέρουν ουσιωδώς μεταξύ τους.

73 Ειδικότερα, κατ' αρχάς, η καθολική υπηρεσία πρέπει να παρέχεται κατά τρόπο ομοιόμορφο και βάσει συγκεκριμένης κατανομής των ταχυδρομικών καταστημάτων, καθώς και βάσει ειδικού συντελεστή μεταφοράς των ταχυδρομικών αντικειμένων. Οι φορείς παροχής υπηρεσιών που εμπίπτουν στην καθολική υπηρεσία δεν υπόκεινται σε κανέναν από τους περιορισμούς αυτούς.

74 Στη συνέχεια, η καθολική υπηρεσία πρέπει να παρέχεται σε προσιτές τιμές εγκεκριμένες από την εθνική ρυθμιστική αρχή ταχυδρομείων, ενώ οι φορείς παροχής των υπηρεσιών που εμπίπτουν στην καθολική υπηρεσία είναι ελεύθεροι να καθορίζουν τις τιμές των υπηρεσιών αυτών. Η Επιτροπή όμως χρησιμοποίησε ενιαίο ποσοστό για τα δύο αυτά είδη υπηρεσιών, μολονότι τα λογιστικά αποτελέσματα της PP για την παροχή των εν λόγω ειδών υπηρεσιών είναι πολύ διαφορετικά. Τα αποτελέσματα αυτά καταδεικνύουν ότι το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε σε εσφαλμένα συμπεράσματα όσον αφορά την πανομοιότυπη μεταχείριση της καθολικής υπηρεσίας και των υπηρεσιών που εμπίπτουν στην καθολική υπηρεσία λόγω των φερόμενων ως παρόμοιων χαρακτηριστικών τους.

75 Τέλος, η καθολική υπηρεσία απαιτεί από τον επιχειρηματία να διασφαλίζει τη συλλογή των ταχυδρομικών αντικειμένων από το ειδικά προβλεπόμενο γραμματοκιβώτιο και τη διανομή τους, τουλάχιστον μία φορά ανά εργάσιμη ημέρα και τουλάχιστον πέντε ημέρες την εβδομάδα, με εξαίρεση τις αργίες, και κατά τρόπο που να παρέχει στον αποστολέα τη δυνατότητα να λάβει απόδειξη παραλαβής συστημένης επιστολής. Η εθνική νομοθεσία δεν επιβάλλει τέτοια απαίτηση σε σχέση με τις υπηρεσίες που εμπίπτουν στην καθολική υπηρεσία, η απαίτηση δε αυτή μπορεί να απορρέει από τις συμβατικές υποχρεώσεις του φορέα, χωρίς ωστόσο να αποτελεί συστατικό χαρακτηριστικό των υπηρεσιών αυτών.

76 Δεύτερον, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι η κρίση του Γενικού Δικαστηρίου στη σκέψη 85 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης είναι ανακριβής και αντίθετη προς τις μαθηματικές αρχές, διότι το ποσοστό που κατέβαλε η PP στο ταμείο αποζημίωσης δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να υπερβαίνει τη συνεισφορά των λοιπών παρόχων ταχυδρομικών υπηρεσιών.

77 Τρίτον, όσον αφορά τη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, οι αναιρεσείουσες υπενθυμίζουν ότι η καθολική υπηρεσία παρέχεται προς το γενικό συμφέρον υπό συνθήκες οιονεί μονοπωλίου, ενώ οι υπηρεσίες που εμπίπτουν στην καθολική υπηρεσία αποτελούν ένα απελευθερωμένο τμήμα της αγοράς που χαρακτηρίζεται από έντονο ανταγωνισμό.

78 Στο πλαίσιο του δεύτερου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 7, παράγραφος 5, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών λόγω του δυσανάλογου χαρακτήρα του ταμείου αποζημίωσης.

79 Πρώτον, κατά την εξέταση των προσφυγών, το Γενικό Δικαστήριο αγνόησε πλήρως το ζήτημα της απόκλισης μεταξύ του μέσου σταθμισμένου κόστους κεφαλαίου (ΜΣΚΚ), το οποίο ελήφθη υπόψη για τον υπολογισμό της χρηματοδότησης του καθαρού κόστους, που καθορίστηκε σε 10,82 %, και του ποσοστού απόδοσης των ισοδύναμων υπηρεσιών επί του οποίου στηρίχθηκε η Επιτροπή για να καθορίσει τον αναλογικό χαρακτήρα της συνεισφοράς του 2 % των εσόδων. Στο μέτρο που το ελάχιστο κόστος του κεφαλαίου καθορίστηκε στο 10,82 % για το τμήμα της αγοράς των ταχυδρομικών υπηρεσιών, ήταν προδήλως αντιφατικό να θεωρηθεί, όπως έπραξε η Επιτροπή και εν συνεχεία το Γενικό Δικαστήριο, ότι ένα ποσοστό απόδοσης 5,5 % για τις ισοδύναμες υπηρεσίες καθιστά δυνατή την εφαρμογή ποσοστού συνεισφοράς 2 %, ως ποσοστού που δεν αποτελεί παράγοντα αποκλεισμού των αποτελεσματικών ανταγωνιστών από την αγορά, ούτε παράγοντα αποτροπής τους από την είσοδο στην αγορά αυτή.

80 Δεύτερον, οι αναιρεσείουσες θεωρούν ότι τα συμπεράσματα του Γενικού Δικαστηρίου δεν επιβεβαιώνονται από τα αποδεικτικά στοιχεία εν προκειμένω. Αφενός, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η Επιτροπή δεν διέθετε άλλα στοιχεία πέραν του σχετικού με το ποσοστό απόδοσης της PP, τα συμπεράσματα που συνήγαγε εντεύθεν το θεσμικό αυτό όργανο είναι, εν πάση περιπτώσει, ανακριβή.

81 Αφετέρου, η Επιτροπή όφειλε να έχει προβλέψει ότι το 2013 ήταν το πρώτο έτος ελευθέρωσης της αγοράς των ταχυδρομικών υπηρεσιών και ότι, κατά συνέπεια, η αύξηση του ανταγωνισμού στην αγορά των υπηρεσιών που εμπίπτουν στην καθολική υπηρεσία θα συνοδευόταν από μείωση της αποδοτικότητας.

82 Επιπλέον, οι αναιρεσείουσες αμφισβητούν τη θέση του Γενικού Δικαστηρίου ότι το έτος 2013, το οποίο αποτελεί πράγματι το μοναδικό έτος κατά το οποίο οι αναιρεσείουσες πέτυχαν το προβλεπόμενο από την Επιτροπή ποσοστό απόδοσης, είναι το μοναδικό κρίσιμο για τις υπό κρίση διαφορές, διότι, εκδίδοντας την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή δεν μπορούσε να γνωρίζει αν το καθαρό κόστος επρόκειτο να ισχύσει και για το έτος 2015.

83 Τέλος, η ίδρυση του ταμείου αποζημίωσης απαιτεί επίσης τη θέσπιση μηχανισμού προστασίας έναντι υπερβολικών οφελών. Συγκεκριμένα, το ταμείο αποζημίωσης πρέπει να λαμβάνει υπόψη τα πραγματοποιούμενα κέρδη του ορισθέντος φορέα κατά τα επόμενα έτη, ιδίως όταν ο παρέχων τις υπηρεσίες δεν έχει οριστεί με διαγωνισμό, καθώς και την ιδιαίτερη κατάσταση της αγοράς κατά το αρχικό στάδιο της ελευθέρωσής της.

84 Στο πλαίσιο του τρίτου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 7, παράγραφος 5, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, καθόσον δεν αναγνώρισε την έλλειψη διαφάνειας της διαδικασίας ίδρυσης του ταμείου αποζημίωσης. Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο εσφαλμένως επικαλέστηκε την απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2014, Crown Equipment (Suzhou) και Crown Gabelstapler κατά Συμβουλίου (T-643/11, EU:T:2014:1076).

85 Οι αναιρεσείουσες υπενθυμίζουν ότι ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ισχυρίστηκαν ότι η τελική μορφή του ταμείου και η μέγιστη συμμετοχή στη χρηματοδότηση (2 % των εσόδων) δεν αποτέλεσαν αντικείμενο συμβουλευτικής διαδικασίας και ότι οι ενδιαφερόμενοι δεν είχαν τη δυνατότητα να διατυπώσουν συναφώς τις παρατηρήσεις τους. Επομένως, κρίσιμη εν προκειμένω είναι η νομολογία που διαμορφώθηκε με την απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware κατά Συμβουλίου (C-141/08 P, EU:C:2009:598), διότι δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο να είχε μεταβληθεί η θέση της κυβέρνησης αν οι ενδιαφερόμενοι είχαν τη δυνατότητα να διατυπώσουν τη γνώμη τους όσον αφορά τον διπλασιασμό του ανώτατου ποσοστού συμμετοχής στη χρηματοδότηση.

86 Όσον αφορά το τέταρτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι, με τις σκέψεις 153 έως 156 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 7, παράγραφος 3, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών λόγω μη τήρησης της προϋπόθεσης που αφορά την άδικη οικονομική επιβάρυνση.

87 Κατ’ αρχάς, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι, αντιθέτως προς τις αποφάσεις της 6ης Οκτωβρίου 2010, Επιτροπή κατά Βελγίου (C-222/08, EU:C:2010:583), και της 6ης Οκτωβρίου 2010, Base κ.λπ. (C-389/08, EU:C:2010:584), η εθνική νομοθεσία προβλέπει ότι, εφόσον το καθαρό κόστος προκαλεί ζημίες, το ποσό των ζημιών αυτών συνιστά αυτομάτως άδικη επιβάρυνση για την PP. Το τεκμήριο αυτό σημαίνει ότι ούτε το ύψος των ζημιών ούτε τα ιδιαίτερα

χαρακτηριστικά της PP, όπως η ποιότητα του εξοπλισμού της, η οικονομική και χρηματοοικονομική κατάστασή της ή το μερίδιό της στην αγορά, πρέπει να εξεταστούν όσον αφορά την προϋπόθεση σχετικά με την άδικη επιβάρυνση.

88 Λαμβανομένης υπόψη της ευρείας σύγκλισης των ρυθμίσεων της Ένωσης σχετικά με τη χρηματοδότηση της καθολικής υπηρεσίας στην αγορά των τηλεπικοινωνιών και στην ταχυδρομική αγορά, η θέση που εξέφρασε το Δικαστήριο με τις προμνημονευθείσες αποφάσεις πρέπει να ληφθεί υπόψη εν προκειμένω. Συναφώς, η μέθοδος που ακολούθησε η εθνική κανονιστική ρύθμιση για τη χρηματοδότηση του καθαρού κόστους της καθολικής υπηρεσίας δεν συμβιβάζεται με το πρότυπο χρηματοδότησης που προβλέπει η οδηγία περί ταχυδρομικών υπηρεσιών.

89 Η θέση των αναιρεσειουσών ως προς τον τρόπο υπολογισμού της άδικης επιβάρυνσης του ορισθέντος φορέα επιβεβαιώνεται, εκτός των άλλων, από την έκθεση της ομάδας των ευρωπαϊκών ρυθμιστικών αρχών στον τομέα των ταχυδρομικών υπηρεσιών του 2012, που φέρει τον τίτλο «Net Cost Calculation and Evaluation of a Reference Scenario» (Υπολογισμός του καθαρού κόστους και αξιολόγηση του σεναρίου αναφοράς), καθώς και από τη θεωρία.

90 Εν συνεχεία, οι αναιρεσείουσες προβάλλουν παραβίαση της αρχής της ομοιόμορφης ερμηνείας του δικαίου της Ένωσης, για τον λόγο ότι, στην Πολωνία, τα εθνικά δικαστήρια που επιλαμβάνονται προσφυγών κατά των αποφάσεων της εθνικής ρυθμιστικής αρχής σχετικά με την ταχυδρομική αγορά δεν λαμβάνουν υπόψη τις αιτήσεις προδικαστικής αποφάσεως που υποβάλλονται στο Δικαστήριο κατά τη διάρκεια της δίκης.

91 Τέλος, η εθνική ρύθμιση είναι ανεπαρκής διότι, κατ' αρχήν, στο πλαίσιο της διαδικασίας ελέγχου, η επί της ουσίας απόφαση δεν εξετάζεται.

92 Οι αναιρεσείουσες επισημαίνουν, με τα υπομνήματά τους απαντήσεως, ότι, στο πλαίσιο του πρώτου, του δεύτερου και του τέταρτου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως, προσδιόρισαν ρητώς το σκεπτικό της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και ότι επίσης προέβαλαν επιχειρήματα που απέβλεπαν στην αμφισβήτηση όχι των πραγματικών περιστατικών, αλλά του εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου εσφαλμένου νομικού χαρακτηρισμού των υπηρεσιών που εμπίπτουν στην καθολική υπηρεσία, καθώς και στο να αποδείξουν ότι το Γενικό Δικαστήριο προέβη σε εσφαλμένη εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης όσον αφορά την παράβαση του άρθρου 7, παράγραφοι 1 και 3 έως 5, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών.

93 Η Επιτροπή φρονεί ότι το πρώτο, το δεύτερο και το τέταρτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως είναι απαράδεκτα και ότι, εν πάση περιπτώσει, ο λόγος αυτός είναι αβάσιμος στο σύνολό του. Η Πολωνική Κυβέρνηση φρονεί ότι ο λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος στο σύνολό του και, εν πάση περιπτώσει, αβάσιμος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

94 Στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες βάλλουν, κατ' ουσίαν, κατά των σκέψεων 84 έως 86 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και υποστηρίζουν ότι το ταμείο αποζημίωσης εισάγει δυσμενείς διακρίσεις, καθώς και ότι η Πολωνική Κυβέρνηση μετέφερε εσφαλμένως στην εσωτερική έννομη τάξη το άρθρο 7, παράγραφοι 3 και 4, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών.

95 Πρέπει να επισημανθεί, πρώτον, ότι τα επιχειρήματα που προβάλλουν οι αναιρεσείουσες προς στήριξη του πρώτου σκέλους του λόγου αυτού, και τα οποία συνοψίζονται στις σκέψεις 70 έως 77 της παρούσας απόφασης, αποσκοπούν, κατ' ουσίαν, στην αμφισβήτηση της εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου εκτίμησης των πραγματικών περιστατικών που περιλαμβάνεται στις σκέψεις 84 και 85 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης και η οποία αφορά τον εναλλάξιμο χαρακτήρα των καθολικών ταχυδρομικών υπηρεσιών και των ισοδύναμων ταχυδρομικών υπηρεσιών, καθώς και τις συνέπειες που πρέπει να αντληθούν από τη μέθοδο υπολογισμού του ποσού της συνεισφοράς εις βάρος της PP.

96 Όπως προκύπτει από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το Γενικό Δικαστήριο είναι αποκλειστικώς αρμόδιο να προβαίνει στη διαπίστωση και εκτίμηση των οικείων πραγματικών περιστατικών και να εκτιμά τα αποδεικτικά στοιχεία. Συνεπώς, η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδεικτικών στοιχείων δεν συνιστά, υπό την επιφύλαξη της περίπτωσης παραμόρφωσής τους, νομικό ζήτημα υποκείμενο, ως εκ της φύσεώς του, στον αναιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου [απόφαση της 13ης Φεβρουαρίου 2020, Ελλάδα κατά Επιτροπής (Μόνιμοι βοσκότοποι), C-252/18 P, EU:C:2020:95, σκέψη 59 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

97 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι οι αναιρεσείουσες δεν προβάλλουν παραμόρφωση των πραγματικών περιστατικών ή των αποδεικτικών στοιχείων που εξέτασε το Γενικό Δικαστήριο.

98 Δεύτερον, όσον αφορά τον ισχυρισμό σχετικά με τη σκέψη 86 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, οι αναιρεσείουσες δεν επισημαίνουν με επαρκή σαφήνεια την πλάνη περί το δίκαιο στην οποία θεωρούν ότι υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, γεγονός το οποίο, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 31 της παρούσας απόφασης, εμποδίζει το Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχο νομιμότητας της εκτίμησης στην οποία προέβη το Γενικό Δικαστήριο.

99 Επομένως, το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως είναι, στο σύνολό του, απαράδεκτο και πρέπει να απορριφθεί.

100 Το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως στηρίζεται σε προβαλλόμενη παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 5, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών λόγω του δυσανάλογου χαρακτήρα του ταμείου αποζημίωσης. Όπως, όμως, ισχύει και για ένα μέρος της επιχειρηματολογίας σχετικά με το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, η επιχειρηματολογία προς στήριξη του δεύτερου αυτού σκέλους αποσκοπεί, κατ' ουσίαν, στην αμφισβήτηση της εκτίμησης του Γενικού Δικαστηρίου περί τα πραγματικά περιστατικά όσον αφορά την εκ μέρους του εξέταση της αναλογικότητας του ταμείου αποζημίωσης υπό το πρίσμα των αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίστηκαν ενώπιόν του, χωρίς να προβάλλεται συναφώς οποιαδήποτε παραμόρφωση.

101 Κατά συνέπεια, το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως είναι επίσης απαράδεκτο και πρέπει, ως εκ τούτου, να απορριφθεί.

102 Με το τρίτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 7 παράγραφος 5, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, καθόσον δεν αναγνώρισε την έλλειψη διαφάνειας της διαδικασίας ίδρυσης του ταμείου αποζημίωσης.

103 Υπενθυμίζεται, συναφώς, ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 45 έως 52 της παρούσας απόφασης, σχετικά με την εξέταση του πρώτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, στις σκέψεις 47 και 48 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι οι αναιρεσείουσες είχαν τη δυνατότητα να προβάλουν λυσιτελώς τις παρατηρήσεις τους και ότι μια νέα διαβούλευση δεν θα προσέδιδε «καμία σημαντική προστιθέμενη αξία», κατά την έννοια του σημείου 14 της πλαισίου ΥΓΟΣ, σε σχέση με τη δημόσια διαβούλευση του Σεπτεμβρίου 2010.

104 Υπό τις συνθήκες αυτές, και χωρίς να χρειάζεται να αποφανθεί το Δικαστήριο επί του παραδεκτού του τρίτου σκέλους του τρίτου λόγου αναιρέσεως, διαπιστώνεται ότι, στο μέτρο που, στο πλαίσιο του σκέλους αυτού, οι αναιρεσείουσες δεν προβάλλουν ούτε αποδεικνύουν ότι η υποχρέωση τήρησης της αρχής της διαφάνειας, την οποία προβλέπει το άρθρο 7, παράγραφος 5, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, απαιτεί, εν προκειμένω, διαβούλευση με τους ενδιαφερομένους ευρύτερη από εκείνη που απορρέει από το σημείο 14 του πλαισίου ΥΓΟΣ, το σκεπτικό που εκτίθεται στις σκέψεις 45 έως 51 της παρούσας απόφασης αρκεί για να διαπιστωθεί ότι το εν λόγω σκέλος είναι αβάσιμο.

105 Το τέταρτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως στηρίζεται στο ότι, με τις σκέψεις 153 έως 156 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 7, παράγραφος 3, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών λόγω μη τήρησης της προϋπόθεσης που αφορά την άδικη οικονομική επιβάρυνση.

106 Πρέπει να επισημανθεί, όπως τόνισαν η Επιτροπή και η Πολωνική Κυβέρνηση, ότι, παρά το γεγονός ότι οι αναιρεσείουσες επαναλαμβάνουν και αναφέρουν τις βαλλόμενες σκέψεις της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το τέταρτο αυτό σκέλος πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.

107 Πράγματι, όσον αφορά το μέρος της επιχειρηματολογίας που προβάλλουν οι αναιρεσείουσες στο πλαίσιο του εν λόγω τέταρτου σκέλους, και η οποία συνοψίζεται στις σκέψεις 87 έως 89 και 91 της παρούσας απόφασης, επισημαίνεται ότι, με την επιχειρηματολογία αυτή, οι αναιρεσείουσες περιορίζονται, κατ' ουσίαν, στην αμφισβήτηση του περιεχομένου της προσβαλλόμενης απόφασης καθώς και του νόμου περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, χωρίς σε καμία περίπτωση να βάλλουν, με τεκμηριωμένα επιχειρήματα, κατά της εκτίμησης του Γενικού Δικαστηρίου και χωρίς να αναφέρουν σε τι συνίσταται η φερόμενη πλάνη περί το δίκαιο.

108 Το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι τα επιχειρήματα αιτήσεως αναιρέσεως που δεν βάλλουν κατά της απόφασης που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο κατόπιν προσφυγής ακυρώσεως μιας απόφασης, αλλά κατά της απόφασης της οποίας η ακύρωση ζητήθηκε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, είναι προδήλως απαράδεκτα (διάταξη της 27ης Σεπτεμβρίου 2012, Brighton Collectibles κατά ΓΕΕΑ και Felmar, C-624/11 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2012:598, σκέψη 35).

109 Όσον αφορά το επιχείρημα σχετικά με την παραβίαση της αρχής της ομοιόμορφης ερμηνείας του δικαίου της Ένωσης, το οποίο συνοψίζεται στη σκέψη 90 της παρούσας απόφασης, αρκεί η διαπίστωση ότι οι αναιρεσείουσες δεν προσδιορίζουν επακριβώς την πλάνη περί το δίκαιο την οποία θεωρούν ότι ενέχει η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

110 Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι το τέταρτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως είναι επίσης αβάσιμο.

111 Οι αναιρεσείουσες αμφισβητούν, κατ' ουσίαν, τη μέθοδο που χρησιμοποίησαν οι πολωνικές αρχές, και επιβεβαιώθηκε από την Επιτροπή, κατά την οποία, εφόσον το καθαρό κόστος της παροχής των καθολικών υπηρεσιών προκαλεί ζημίες στον πάροχο των υπηρεσιών αυτών, το ύψος των ζημιών αυτών συνιστά άδικη οικονομική επιβάρυνση για τον πάροχο αυτόν, κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 3, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών. Ειδικότερα, οι αναιρεσείουσες θεωρούν ότι η εξέταση της προϋπόθεσης που αφορά την «άδικη οικονομική επιβάρυνση» πρέπει να αντιστοιχεί σε αυτήν που απαίτησε το Δικαστήριο, ιδίως με τις αποφάσεις της 6ης Οκτωβρίου 2010, Επιτροπή κατά Βελγίου (C-222/08, EU:C:2010:583, σκέψεις 49 και 50), και της 6ης Οκτωβρίου 2010, Base κ.λπ. (C-389/08, EU:C:2010:584, σκέψεις 42 και 43), σχετικά με τον παρεμφερή τομέα της καθολικής υπηρεσίας ηλεκτρονικών επικοινωνιών, ο οποίος προϋποθέτει ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης της οικείας επιχείρησης βάσει δέσμης στοιχείων, όπως είναι, μεταξύ άλλων, η ποιότητα του εξοπλισμού της, η οικονομική της κατάσταση ή το μερίδιό της στην αγορά.

112 Συναφώς, πρέπει, πρώτον, να υπομνησθεί ότι, στη σκέψη 153 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, κατ' ουσίαν, ότι, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 3, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, ο νόμος περί ταχυδρομικών υπηρεσιών απαιτεί από την αρμόδια εθνική αρχή να καθορίσει αν οι υποχρεώσεις παροχής καθολικής υπηρεσίας συνιστούν άδικη οικονομική επιβάρυνση για τον ορισθέντα φορέα παροχής υπηρεσιών. Κατά το Γενικό Δικαστήριο, η διαπίστωση αυτή στηρίζεται στο γεγονός ότι, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 16 της προσβαλλόμενης απόφασης, απόκειται στην πολωνική ρυθμιστική αρχή ταχυδρομικών υπηρεσιών να προβεί στην εκτίμηση αυτή σύμφωνα με τον πολωνικό νόμο περί ταχυδρομικών υπηρεσιών που έθεσε σε εφαρμογή την εν λόγω οδηγία περί ταχυδρομικών υπηρεσιών.

113 Επισημαίνεται ότι οι αναιρεσείουσες δεν αμφισβήτησαν την τελευταία αυτή διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου όσον αφορά την υποχρέωση της εν λόγω ρυθμιστικής αρχής ταχυδρομικών υπηρεσιών να ελέγξει αν οι υποχρεώσεις παροχής καθολικής υπηρεσίας συνιστούν, κατά την έννοια του άρθρου 7 παράγραφος 3, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, άδικη οικονομική επιβάρυνση για τον ορισθέντα φορέα παροχής υπηρεσιών.

114 Δεύτερον, με τη σκέψη 156 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι το επίδικο μέτρο δεν παρέχει κανένα αυτόματο δικαίωμα σε αποζημίωση για το καθαρό κόστος των υποχρεώσεων καθολικής υπηρεσίας της PP, στο μέτρο που, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 16, 84 έως 87 και 144 της προσβαλλόμενης απόφασης, το εν λόγω δικαίωμα γεννάται μόνον εάν οι παροχές καθολικής υπηρεσίας οδηγούν σε λογιστικές ζημίες. Με την εν λόγω σκέψη 156, το Γενικό Δικαστήριο προσθέτει ότι το εν λόγω δικαίωμα αποζημίωσης αντιστοιχεί στο μικρότερο από τα ποσά που σχετίζονται είτε με τις λογιστικές ζημίες που προκύπτουν από τις παροχές καθολικής υπηρεσίας είτε με το καθαρό κόστος των υποχρεώσεων καθολικής υπηρεσίας, πράγμα που σημαίνει, όπως επισήμανε η Επιτροπή με την αιτιολογική σκέψη 144 της προσβαλλόμενης απόφασης, ότι το επίδικο μέτρο είναι περισσότερο περιοριστικό από το πλαίσιο ΥΓΟΣ, το οποίο θα επέτρεπε ενδεχομένως την πλήρη αποζημίωση του καθαρού κόστους των υποχρεώσεων καθολικής υπηρεσίας.

115 Πάντως, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η νομολογία που απορρέει από τις αποφάσεις της 6ης Οκτωβρίου 2010, Επιτροπή κατά Βελγίου (C-222/08, EU:C:2010:583), και της 6ης Οκτωβρίου 2010, Base κ.λπ. (C-389/08, EU:C:2010:584), έχει εφαρμογή στο πλαίσιο της ερμηνείας της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, πρέπει, αφενός, να επισημανθεί ότι η διαπίστωση, στη σκέψη 156 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι το δικαίωμα αποζημίωσης γεννάται μόνον αν οι παροχές καθολικής υπηρεσίας οδηγούν σε λογιστικές ζημίες για την

επιχείρηση στην οποία έχει ανατεθεί η παροχή των υπηρεσιών αυτών μπορεί να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι έχει εκπληρωθεί το κριτήριο που χρησιμοποιεί το Δικαστήριο στο πλαίσιο της νομολογίας αυτής, ότι δηλαδή η επίμαχη επιβάρυνση πρέπει να είναι, για την οικεία επιχείρηση, «υπερβολική σε σχέση με την ικανότητά της να την αναλάβει».

116 Αφετέρου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι από το σημείο 25 του πλαισίου ΥΓΟΣ, στο οποίο παραπέμπει η αιτιολογική σκέψη 144 της προσβαλλόμενης απόφασης, την οποία μνημονεύει το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 156 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, προκύπτει ότι το ύψος της αντιστάθμισης μπορεί επίσης να υπολογιστεί με τη μεθοδολογία του «καθαρού αποφευχθέντος κόστους», σύμφωνα με την οποία υπολογίζεται το καθαρό κόστος που απαιτείται ή που αναμένεται να απαιτηθεί για την εκπλήρωση των υποχρεώσεων παροχής δημόσιας υπηρεσίας, και το οποίο αντιστοιχεί στη διαφορά μεταξύ του καθαρού κόστους διαχείρισης για τον πάροχο με την υποχρέωση παροχής δημόσιας υπηρεσίας και του καθαρού κόστους ή κέρδους διαχείρισης για τον ίδιο πάροχο χωρίς την εν λόγω υποχρέωση. Επομένως, λαμβανομένου υπόψη του γράμματος του εν λόγω σημείου 25, μια τέτοια μέθοδος υπολογισμού θα μπορούσε, κατ' αρχήν, να οδηγήσει σε αντιστάθμιση για το κόστος των υποχρεώσεων καθολικής υπηρεσίας ακόμη και ελλείψει οικονομικών ζημιών εκ μέρους του φορέα παροχής των υποχρεώσεων δημόσιας υπηρεσίας.

117 Οι αναιρεσείουσες δεν αμφισβήτησαν το γεγονός ότι, όπως ορθώς επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο με την εν λόγω σκέψη 156 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, αυτή η μέθοδος υπολογισμού του δικαιώματος αποζημίωσης είναι λιγότερο περιοριστική από εκείνη που εφάρμοσε η Δημοκρατία της Πολωνίας στο πλαίσιο του νόμου περί ταχυδρομικών υπηρεσιών και την οποία εξέτασε η Επιτροπή με την προσβαλλόμενη απόφαση.

118 Πρέπει να προστεθεί, συναφώς, ότι το κοινοτικό πλαίσιο για τις κρατικές ενισχύσεις υπό μορφή αντιστάθμισης για την παροχή δημόσιας υπηρεσίας (ΕΕ 2005, C 297, σ. 4), το οποίο ίσχυε κατά τον χρόνο των κρίσιμων πραγματικών περιστατικών στο πλαίσιο των υποθέσεων επί των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις της 6ης Οκτωβρίου 2010, Επιτροπή κατά Βελγίου (C-222/08, EU:C:2010:583), και της 6ης Οκτωβρίου 2010, Base κ.λπ. (C-389/08, EU:C:2010:584), τις οποίες επικαλέστηκαν οι αναιρεσείουσες, δεν προέβλεπε τέτοια μεθοδολογία σχετική με το «καθαρό αποφευχθέν κόστος», πράγμα που επιβεβαιώνει ότι η νομολογία αυτή δεν είναι, εν πάση περιπτώσει, αποφασιστική για την εξέταση του βασίμου της εκτίμησης του Γενικού Δικαστηρίου στο πλαίσιο των υπό κρίση αιτήσεων αναιρέσεως.

119 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι το τέταρτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως είναι απαράδεκτο και, εν πάση περιπτώσει, αβάσιμο και πρέπει, επομένως, να απορριφθεί.

120 Κατά συνέπεια, στο μέτρο που κανένα από τα σκέλη του τρίτου λόγου αναιρέσεως δεν έγινε δεκτό, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του τέταρτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρηματολογία των διαδίκων

121 Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, ο οποίος βάλλει κατά της σκέψης 167 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, καθόσον δέχθηκε τη χρηματοδότηση του κόστους της καθολικής υπηρεσίας από ορισμένα αποκλειστικά και ειδικά δικαιώματα που είχαν χορηγηθεί στην PP.

122 Οι αναιρεσείουσες υπογραμμίζουν ότι τα αποκλειστικά και ειδικά δικαιώματα, πλην των προβλεπόμενων στο άρθρο 8 της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών, τα οποία εξακολουθούσε να έχει η PP, μνημονεύονταν ρητώς στην προσβαλλόμενη απόφαση, στις αιτιολογικές σκέψεις 52 έως 56 αυτής, και ότι η ύπαρξή τους δεν αποτελούσε επίδικο στοιχείο. Επομένως, δεν ήταν αναγκαίο, προκειμένου να διαπιστωθεί η ύπαρξη των υπηρεσιών αυτών, να προβληθούν επιχειρήματα ικανά να αποδείξουν ότι τα δικαιώματα αυτά δεν ενέπιπταν στην κατηγορία των δικαιωμάτων που διαλαμβάνονται στο εν λόγω άρθρο 8. Προς τούτο, θα αρκούσε η ανάλυση του εν λόγω άρθρου, πράγμα το οποίο παρέλειψε να πράξει το Γενικό Δικαστήριο. Προσθέτουν ότι ορισμένα από αυτά τα αποκλειστικά και ειδικά δικαιώματα δεν έχουν καμία λειτουργική σχέση με την καθολική υπηρεσία.

123 Με τα υπομνήματά τους απαντήσεως, οι αναιρεσείουσες ισχυρίζονται ότι απέδειξαν ότι, αντιθέτως προς όσα έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, από τις καταγγελίες που υπέβαλαν ενώπιον της Επιτροπής προκύπτει ότι η χορήγηση των αποκλειστικών δικαιωμάτων στην PP δεν ήταν επιτρεπτή υπό το πρίσμα της τομεακής νομοθεσίας σχετικά με την καθολική υπηρεσία. Επιπλέον, κατ' εφαρμογήν της σχετικής νομολογίας, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι ήταν δικαιολογημένο να εξετάσει, μεταξύ άλλων, τους κανόνες για την τομεακή χρηματοδότηση της καθολικής υπηρεσίας. Συναφώς, οι αναιρεσείουσες υπενθυμίζουν ότι το ζήτημα των αποκλειστικών δικαιωμάτων συνδέεται λειτουργικά με την επίμαχη ενίσχυση που χορηγήθηκε στην PP.

124 Η Επιτροπή και η Πολωνική Κυβέρνηση φρονούν ότι ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος και, εν πάση περιπτώσει, αβάσιμος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

125 Στη σκέψη 167 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι οι αναιρεσείουσες δεν προέβαλαν κανένα επιχείρημα το οποίο να αποδεικνύει ότι τα δικαιώματα που χορηγήθηκαν στην PP, όπως αυτά προσδιορίζονται στις αιτιολογικές σκέψεις 51 έως 56 της προσβαλλόμενης απόφασης, δεν ενέπιπταν στην εξαίρεση που προβλέπεται ρητώς από το άρθρο 8 της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών και, ως εκ τούτου, να αποδεικνύει το σφάλμα που συνιστά η προβαλλόμενη παράβαση της ίδιας οδηγίας.

126 Συναφώς, στο πλαίσιο του τέταρτου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείουσες υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι τα αποκλειστικά και ειδικά δικαιώματα που χορηγήθηκαν στην PP μνημονεύονταν στην προσβαλλόμενη απόφαση και ότι η ύπαρξή τους δεν συνιστούσε επίδικο στοιχείο, πράγμα που σημαίνει ότι δεν ήταν αναγκαίο να προβληθούν επιχειρήματα ικανά να αποδείξουν ότι δεν ενέπιπταν στην κατηγορία των δικαιωμάτων που διαλαμβάνονται στο εν λόγω άρθρο 8 της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών.

127 Όμως, αφενός, διαπιστώνεται ότι, κατ' αυτόν τον τρόπο, οι αναιρεσείουσες, χωρίς να επικαλούνται οποιαδήποτε παραμόρφωση της επιχειρηματολογίας τους ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, δεν προβάλλουν παραβίαση των γενικών αρχών του δικαίου ούτε των δικονομικών κανόνων που διέπουν το βάρος αποδείξεως και τη διεξαγωγή των αποδείξεων.

128 Αφετέρου, το επιχείρημα ότι τα δικαιώματα που χορηγήθηκαν στην PP συνιστούσαν αποκλειστικά και ειδικά δικαιώματα υποκείμενα στην απαγόρευση του άρθρου 7, παράγραφος 1, της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών και ότι, ως εκ τούτου, δεν ενέπιπταν στην εξαίρεση του άρθρου 8 της οδηγίας αυτής, δεν μπορεί να ευδοκιμήσει.

129 Πράγματι, κατά την πρώτη περίοδο του άρθρου 7, παράγραφος 1, της ταχυδρομικής οδηγίας, τα κράτη μέλη δεν χορηγούν ούτε διατηρούν σε ισχύ αποκλειστικά ή ειδικά δικαιώματα για την εγκαθίδρυση και την παροχή ταχυδρομικών υπηρεσιών. Συναφώς, το άρθρο 8 της οδηγίας αυτής εισάγει παρέκκλιση από τις διατάξεις του άρθρου 7 της εν λόγω οδηγίας, καθόσον προβλέπει ότι οι διατάξεις αυτές δεν θίγουν το δικαίωμα των κρατών μελών να οργανώνουν την τοποθέτηση γραμματοκιβωτίων σε δημόσιο χώρο, την έκδοση γραμματοσήμων και την υπηρεσία συστημένων η οποία χρησιμοποιείται στο πλαίσιο δικαστικών ή διοικητικών διαδικασιών σύμφωνα με την εθνική τους νομοθεσία.

130 Επομένως, από τη σχέση μεταξύ των διατάξεων του άρθρου 7, παράγραφος 1, και του άρθρου 8 της οδηγίας περί ταχυδρομικών υπηρεσιών προκύπτει ότι η ύπαρξη αποκλειστικών ή ειδικών δικαιωμάτων, τα οποία εμπίπτουν, κατ' αρχήν, στην απαγόρευση του εν λόγω άρθρου 7, παράγραφος 1, δεν συνεπάγεται κατ' ανάγκην ότι τα δικαιώματα αυτά δεν μπορούν να ανήκουν στις διάφορες κατηγορίες υπηρεσιών, τις οποίες αφορά το άρθρο 8 της εν λόγω οδηγίας και τις οποίες δεν θίγει η απαγόρευση αυτή.

131 Συνεπώς, ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

132 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι, στο μέτρο που κανένας λόγος αναιρέσεως δεν έγινε δεκτός, οι αιτήσεις αναιρέσεως πρέπει να απορριφθούν.

Επί των δικαστικών εξόδων

133 Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως απορρίπτεται ως αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαίνεται επί των δικαστικών εξόδων.

134 Το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ορίζει ότι ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

135 Δεδομένου ότι η Inpost Paczkomaty και η Inpost ηττήθηκαν, και ότι η Επιτροπή και η Πολωνική Κυβέρνηση ζήτησαν την καταδίκη τους στα δικαστικά έξοδα, οι εταιρίες αυτές πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα των υπό κρίση αιτήσεων αναιρέσεως.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δέκατο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει τις αιτήσεις αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τις Inpost Paczkomaty sp. z o.o. και Inpost S.A. στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)